

Bolo to pôsobivé. Tak nahlas Lilly ešte nikdy nezaštikútala.

„Práve v tom je problém,“ ozvala sa zrazu Senta.

„V čom? V tom, že Lilly zaštikútala?“ spýtal sa Móric, pozerajúc na hodiny, a hneď potom začal baliť svoj laptop.

„Ale nie. Problém je v tom, že vlastne nič o tom nevieme. Ani jeden z nás sa nevyzná v hudbe. Ani jeden neovláda svoj nástroj poriadne. Ako teda máme vedieť, či hráme rýchlo, pomaly, alebo ticho?“

Lilly a Móric váhavo prikývli a napäto hľadeli na Sentu.

„My nevieme nič, takže do svojej kapely potrebujeme aspoň jedného, čo o tom niečo vie,“ uzavrela svoje hodnotenie Senta.

„A ako ho zoženieme tak narýchlo?“ zaznela Lillina otázka.

„Celkom jednoducho: Rozvešiame po škole oznamy, že hľadáme niekoho, kto hrá na nejakom hudobnom nástroji, vyzná sa trochu v hudbe a chcel by spolupracovať s našou kapelou,“ navrhovala Senta a medzitým svoju basgitaru starostlivo balila do kufra.

„To znie dobre. Takže, hm... urobíte oznamy?“ opýtal sa Móric a vzal si laptop pod pazuchu.

„Jasné,“ povedala Lilly. „A medzitým si môžeme premyslieť aj tie menej dôležité veci – názov skupiny, akú muziku budeme hrať, aj čo budem spievať.“ Lilly schmatla svoj hviezdičkový plecniak a poberala sa preč. Odrazu zastala a vytreštila oči. „To nemôže byť pravda!“ zakričala a podišla bližšie ku dverám. Dvere boli odchylené. Takže *Blond anjeličky* ich po celý čas tajne počúvali! Alebo že by sa tie dvere otvorili samy od seba? Lilly ich teraz otvorila dokorán a rozhliadala sa po chodbe. Nič. Nikde ani len ružová omrvinka po tých blondínkach. Lenže, keby bol vzduch farebný, Lilly by sa teraz musela vznášať v ružovom oblaku. Stopy po Evelyninej jahodovej voňavke bolo cítiť všade.

„Čo sa deje, stalo sa niečo?“ Senta s Móricom práve vychádzali na chodbu.

Lilly sa zachmúrene obzerala po chodbe.

„Zdá sa, že pred pár sekundami odtiaľto odleteli *Tri blond anjeličky*.“